

שלו, ציריך ודאי הם ערבים רב, עליהם נאמר שיריך סורים ותברים גנבים, בלו אוחב שחדר גומר. אוייבקה שלו, אלו עשו ויישמעאל ושבעים ממן, דאיינו פלהו בשוליה בעוטרא, ושבעים המננים, שהם כלם בשלונה ובעהר, וישראל בדחק בעניות, ומושום זה אויל לעולים כשגבלו עירובוב רע, ומיגרם שנבלעו במעיהם ולא נורע כי באו אל קרבנה? מושום אל קרבנה? מושום שפצעיהם הרעים בידיהם, זהו שכחוב ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, כמו כן הנשמה, היא בנטה ישראל, כשהיא שלמה במצוות עשה, נאמר בה כלך יפה רציתו ומום אין לך. באוטו זמן שורה שם יהוה עליה, ונאמר בה וראו כל עמי הארץ כי שם יהוה נקרא עלייך ויראו מך, ומה מנים של הכבד והעורקים שלו ומה מנים של הטהול והערוב הרע שלו, נכנעים מהתقلب ששם הנשמה.

ואם הנשמה מטנפת (פוגה) בחטאיהם או חסר מפגה אפלו מצوها אחת מאומן מצות, כמו שבארויה בעלי המשנה עברה מכבה מצודה, באותו מקום (איבר) שזרה עברה והסתלקה מצודה ממנה, אותו איבר הוא פגום, והוא מום הנשמה, ב글לו לא שורה הקדוש ברוך הוא על הנשמה. זהו שכחוב כל אשר בו מום לא יקרב, נשמה שיש בה מום באחד מרמ"ח מצות אלה, לא נקרבת ב글לו אל הקדוש ברוך הוא.

אבל הנשמה מצד השכינה אין בה מום. וזה שכחוב בליך יפה רציתו ומום אין לך. אם יציר הרע רוץ לאقرب לאותו מקום, פון השכינה שורה שם, שהיא

ציריך ודאי איןין ערבות רב, עליהו אתר (ישעה א כט) שריך סורים ותברים גנבים בלו, אהוב שחדר גומר, אוייבקה שלו אלין עשו ויישמעאל ושביעין ממן, דאיינו פלהו בשוליה בעוטרא, וישראל בדוחק באנייטה, ובגין דא ווי לעלמא פד אתבלעו בערובוביה בישא, ומאן גרים דאתבלעו במעיהו ולא נודע כי באו אל קרבנה, בגין דעובדייהון בישין בידיהון, הדא הוא דכתיב (תהלים קו לה) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, בגונא דא נשמטה אהיה בנטה ישראל, פד (דף נב ע"ב) אהיה שלימה בפקודין העשה, אתר בה (שריד) בליך יפה רציתו ומום אין לך, בההוא זמן שרייא שם יהוה עליה, ואתר בה (דברים כח י) וראו כל עמי הארץ כי שם יהוה נקרא עלייך ויראו מך, וממן דכבד וערקין דיליה וממן דטהול וערובוביה בישא דיליה, מתפכין תחות לבא דטמן נשמטה.

ואם נשמטה אהיה מטנפת (ס"א פג'ם) בחובין, או גרע מינה אפילו פקידא חדא מאינו פקידין, כמה דאיקמיה מאירי מתניתין עבירה מכבה מצודה, בההוא אתר (נ"א אבר) דשריא עבירה ואסתלק מצודה מניה, זה היא אבר אהו פגום, ואיהו מום דנסמطا, בגיןה לא שרייא קודשא בריך הוא על נשמטה, הדא הוא דכתיב (ויקרא כא יח) כל אשר בו מום לא יקרב, נשמטה דאית בה מום בחד מרמ"ח פקידין דיליה לא אתקירית בגיןה לגביו קודשא בריך הוא.

אבל נשמטה מפטרא דשבינטה לית בה מום, הדא הוא דכתיב (שריד) בליך יפה רציתו ומום אין לך, אם יציר הרע בעי לאقرب לה הוא אתר, פון דשבינטה שרייא תפן דאייה נשמטה, אתר בה (במדבר א נא) והז'

הנשמה, נאמר בה ומהר הקרב יומת, מושום שעיליה נאמר אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחריו לא אפן, דהינו אל אחר אל זר, שהנשמה היא כבודו והיא תשבחתו, שבה משבח האדם את הקדוש ברוך הוא ב תפלה בכל יום בכמה משבחות וחדאות, ומושום זה אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא אפן ותחלתי לפסילים, אלה שבעים המינים שלא נמנם להם הקדוש ברוך הוא רשות לשלט עליה, שהם ערך הפבד שהוא אל אחר, טחול - נחש, יורתה הכבד - אשת צונאים, אחר שעשתה זיויף (או) עם אלהים אחרים, וחילקה את הדם שלה, שהוא הפטצת שלה, לכל העורקים. מקריבה את השירול לטחול שהוא בעלה הפסיל, שהחול איןנו נוטל אלא את פמץית (שרמים) הדם, ולא נומן לו מדם אחר, ומושום זה נקראת יורתה הכבד, מושום שלא נותנת לו אלא שירום, והכבד הוא קטרוג של הראה, שעולה לבב אש ממנו, ואם לא שנושבים בו בנפי ראה, היה سورף את הלב והוא שורף את כל הגוף, האש של הלב). הדקמים שביב הכתנתא לויון, בג'גד הלב טמא, וועליו נאמר אפלו נחש ברוך על עקבו לא יפסיק, אבל עקרוב פוסק, שרעף איהו מרה קטרוגא דריאה, בגין המשום שמרה היא שרפת כל הגוף.

בג'ג' זה תקיעה שברים תרואה הם השבר שלם, ועליהם נאמר אשרי העם יודעי תרואה יהוה באור פניך יהלכו מה זה פניך? אלו תקיעה שברים ותרואה, שאותם תקיעה - لكن הפנים, שברים - אנשים הפנים, ותרואה - ירकת הפנים, ובה יוצאים ישראל לירק באשה מעברת.

הקרב יומת, בגין דעה אtmpar (ישעה מב ח) אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחריו, דהינו אל אחר אל זר, דנסמתה איה יקריה, וائي תושבחתיה, דבה משבח בר נש לקודשא בריך הוא בצלותא בכל יומא בכמה היישבחן והודאן, ובגין דא אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא את ותחלתי לפסילים, אלין שביעין ממן, שלא יhib לון קודשא בריך הוא רשו לשפטאה עליה, דיןונו ערךין דכבר דאייה אל אחר, טחול נחש יורתה הכבד אשת צונאים, בתר דעתית זיפא (נ"א נופא) עם אלהים אחרים, ופליגת דמא דילה דאייה פמצית דילה לכל ערךין, שיורא קריית לגבי טחול דאייה בעלה כסיל, שלא בטיל טחול אלא פמצית (נ"א שמרם) דממא, ולא יhib ליה מدام אחרא, ובגין דא את קריית יורתה הכבד, בגין קטרוגא דריאה, דסליק לגבי לבא נורא מגיה, ואי לאו דנשיב ביה פנפי רiae, הו אוקיד ללבא (וווה אוקיד כל גופה נורא לדבא), הדרא דכנתא לויון, לקבל הלב טמא, ועליה אtmpar אפילו נחש ברוך על עקבו לא יפסיק, אבל עקרוב פוסק, שרעף איהו מרה קטרוגא דריאה, בגין דמרא איה שירפת כל גופא.

בגין דא תקיעה שברים ותרואה איןון תבירו דלהון, ועליהו אtmpar (מהלים פט טז) אשורי העם יודעי תרואה יהוה באור פניך יהלכו, מי פניך אלין תקיעה שברים ותרואה, דיןונו תקיעה חורו דאנפין, שברים סימקו דאנפין, תרואה ירока דאנפין, ובה נפקין ישראל מן גלוותא, בזמנא דמתהpecין אנפין דישראל לירוקא באתחא עיברא.